

erede Ordfører udtalte, idet han henstillede til det høje Thing, hvorvidt det vilde stemme for det af mig stillede Forslag under Nr. 3 om Lønnings-tillæg for Hærens Premierlieutenanter, at Udvalget, efter at have overvejet Forslaget, ikke kunde give det sin Støtte. Jeg beklager naturligvis ganske overordentlig, at jeg ikke har Udvalget med mig, men efter de Ytringer, som ere fremkomne fra enkelte erede Medlemmer af Udvalget, haaber jeg dog, at nogle af dem vilde kunne støtte det, og jeg tror tillige at turde udtale det Haab, at selv om dette Forslag ikke har fundet fuld Støtte hos Udvalget, vil det dog maaste kunne finde Støtte hos det erede Thing, fordi Thinget ved tidligere Voteringer har erkjendt de særlige Forhold, hvorunder de paagældende Lieutenanter ere stillede. Brede Medlemmer vilde erindre, at da der for nogle Aar siden var et Lovforslag om Dagpenge, Rationementstillæg og Felttillæg under Forhandling her i Salen, som netop ogsaa dette Forhold under særlig Forhandling. Den Gang talte Krigsministeren ogsaa meget darint de Paagældendes Sag, og Thinget — Rigsdagen — stemte da til Gunst for dem, idet man erkjendte, at de vare saa daarlig betalte, at man maatte give dem et højere Tillæg, end der oprindelig var foreslaaet, naar de skulde i Leir eller paa Feltfod. Mine Herrer! det stiller sig derfor for mig, at Rigsdagen allerede har erkjendt, at under fredelige Forhold, naar Lieutenanterne paa een Maaned sendtes i Leir, trænge de til særlig at støttes pekuniært; det Forslag, jeg har stillet under Nr. 3, supplerer denne Tanke, idet jeg beder om, at disse Lieutenanter ogsaa maatte støttes finantseelt i de andre 11 Maaned af Aaret, af den Kommune, som de hører til.

J. Maden: Jeg vil blot i Anledning af Forslaget under Nr. 4 tillade mig at fremhæve to enkelte Punkter, der endnu ikke ere omtalte, og som kunne have den største Indflydelse paa dette Spørgsmaals Afgjørelse. Den største Betænkelse, jeg har ved at vedtage Forslaget, er fremkaldt derved, at det efter min Mening gjør Indgreb i den vedkommende Kommunalbestyrelses Ret til at følge en fast Regel for Skatteansættelse af alle de Personer, som opholde sig i Kjøbstaden; thi er der en By, hvor Forholdet er saaledes, at man er nødt til at sætte Skatten til Mere end 2 Procent af Indtægten, saa forekommer det mig ogsaa, at man for alle de Embedsmænd, der opholde sig i Byen, hvad enten det er militære eller andre, maa følge en lige høj Skatteansættelse procentvis, naar man ikke vil gjøre Indgreb i vedkommende Byraads fulde Ret til at følge en bestemt Regel. Man kunde vel — hvad der jo ogsaa blev antydet af den erede Ordfører — sætte vedkommende militære Embedsmænd noget lavere i Indtægt; og derved rette Forholdet saaledes, at Skatten kun blev 2 Procent af den fulde Ind-

taegt. Dette kan man gjøre i de Byer, hvor der lignedes efter Formue og Leilighed; men i de Byer, hvor der lignedes efter Indkomst, maa man tage den Indkomst, Vedkommende har i fast Løn, og man kan ikke saaledes nedsette Lønnen og rette Procenten deraf. Desuden er der ogsaa en anden Side af Sagen, som man maa tage i Betragtning. Den erede Ordfører troede, at i de Byer, hvor Skatteansættelsen er over 2 Procent, der er det ogsaa dyrt at leve; men saa er det et Spørgsmaal, om det er rigtigt at beholde Garnison i disse Byer, thi hvem vil det saa mest gaa ud over? Det vil netop gaa ud over de Menige, der have en saa lav Lønning, at det er umuligt for dem at leve i en saadan By, hvor det er dyrt at leve. Det forekommer mig i det Sele taget, at en By, som er saa uheldigt stillet, at den maa sætte sine Kommuneafgifter højere end til 2 Procent, ikke er stiftet til at være Garnisonsby, især for de Meniges Vedkommende, og derfor bør det tages under Overveelse, naar der er konnet Garnison til en saadan By, om den ikke bør flyttes. Skulde man foreløbig hjælpe paa det Misforhold, som synes at være tilstede, idet man paa den ene Side holder paa, at de militære Embedsmænd ikke maa beskattes højere i den ene Garnisonsby end i den anden — hvilket har noget meget tiltalende ved sig — medens man paa den anden Side dog ikke maa indgribe i Kommunalbestyrelsernes Ret til at ligne efter faste Regler, saa forekommer det mig, at den eneste fornuftige og rimelige Maade at komme ud af dette Forhold paa, er at følge det, som blev omtalt af det erede Medlem for Præstø Amts 6te Valgkreds (Hoffen) næmlig at i de Byer, hvor man er nødt til at ligne over 2 pCt. paa vedkommende Militære, skulde det Overstyedende udredes af Statskassen. Dette er Noget, som man meget godt kan forsvare, saa angriber man ikke det Lighedsprincip, der skal være imellem de Militære i de forskellige Byer, og man angriber heller ikke Kommunalbestyrelsens Ret til at følge samme Regel for alle Embeds- og Bestillingsmænd. Skal man, saaledes som det blev omtalt af det erede Medlem for Viborg Amts 6te Valgkreds (Thorup), gjøre det Princip gjældende, at der ikke maa paalægges de Militære at være over 2 pCt. af deres Indtægt, saa bliver man vist ogsaa nødt til at følge samme Regel for mange andre Embeds- og Bestillingsmænd, og da navnlig især for Jernbanepersonalet, der ofte kommer til at flytte fra en By til en anden. Det var kun disse to Bemærkninger, jeg havde at fremføre, og det er dette, som leder mig til foreløbig at stemme mod Flextallets Forslag. Derfor Flextallets Forslag bliver vedtaget kunde man jo ogsaa tage under Overveelse inden 3die Behandling, om man ikke burde forhøje 2 pCt. til 3 pCt.; thi i saa Tilfælde vilde Sagen ikke have saa stor Betydning lige over for vedkommende Kommune.